

Andreja Erdlen

Na obrobju Savinjske doline

Delček Savinjske planinske poti

Z imenom Spodnja Savinjska dolina označujemo ravninsko območje ob spodnjem toku reke Savinje – od Letuša do Celja, kjer Savinja zavije proti jugu. Območje Spodnje Savinjske doline je precej gosto naseljeno, včasih je bilo tukaj še več industrije, danes so velika "socialistična" podjetja usahnila – mnogi za njimi še vedno žalujejo. Tudi s hmeljarstvom se ne ukvarja več toliko ljudi kakor včasih – vse več obiskovalcev pa prihaja na pivo v fontano piva v Žalcu, rojevajo se nova podjetja. Še vedno pa je v teh krajih veliko zavzetih planincev, ki skrbijo za to, da se bomo pri njih tudi obiskovalci – planinci dobro in varno počutili.

Mit številka 1: Samo ravnina

Seveda. Dolina je dolina in v dolini je ravnina. Ampak za nas, planince, kraji v Spodnji Savinjski dolini niso samo ravninska mesta in vasi, so izhodišča za številne zanimive, razgledne in kljub skromni višini vrhov lahko tudi zahtevne ture.

Mit številka 2: Savinja je čista reka, v kateri se lahko poleti osvežimo.

Ja, bilo je včasih tako in še je, a bolj v zgornjem toku reke. Industrializacija je poskrbela za to, da kopališča ob reki Savinji v Celju ni več, kopajo se v glavnem samo še v Zgornji Savinjski dolini. Seveda pa si boste, če boste na poti poleti, lahko namočili noge, če ne v Savinji pa v katerem od številnih pritokov.

Mit številka 3: Savinjšani so škrti.

Takšne pripovedi so me včasih zabavale, odkar pa sem hodila v šolo v Celje in spoznala precej Savinjščank in Savinjščanov, se mi te pripovedi in šale zdijo brezpredmetne. Rekla bi celo, da me malo jezijo – a

kot kaže, se tega slovesa prebivalci ob reki Savinji ne bodo kar tako znebili. Kadarkoli sem obiskala sošolke, sošolce, prijatelje v Zgornji in v Spodnji Savinjski dolini, sem vselej naletela na zelo prijazen sprejem, odprte, dobrosrčne ljudi. Kot vedno, sem tudi tokrat zelo dobro sodelovala s poznavalci področja – lokalnimi planinci, čeprav se prej nismo poznali. Ko pa sva z Mihom nazadnje raziskovala okolico okoli Goljave, se v neki hiši nihče ni odzval na najino zvonjenje in trkanje, čeprav je bilo jasno, da so v hiši ljudje. Pa sva hotela samo nekaj vprašati ... Drugič, ko sva sestopala z Gozdnika, sva pred Zabukovico malo zašla in bi za pot do avtomobila morala hoditi tri kilometre po cesti. Naletela sva na prijaznega domačina, prenehal je s čiščenjem avtomobila in naju je kar zapeljal do mesta, kjer sva parkirala – kaj bi tako dolgo hodila ... Ja, povsod naletimo na takšne in drugačne odzive, a spoznavanje teh krajev – in tudi ljudi – zelo toplo in odločno priporočam.

*Pogled na
Celjsko kotlino s
Kotečnika
Foto: Franci
Harvat*

Gozdnik in Malič
Foto: Franci Horvat

Kako, kdaj in zakaj?

Če se peljete po avtocesti iz Ljubljane proti Celju, se vam na desni strani ponuja razgled na hribovje Spodnje Savinjske doline. Najopaznejši je brez dvoma 1090 metrov visok Gozdnik z značilno stožčasto obliko. Pred Gozdnikom pa so nanizani vsi ostali vrhovi: Čemšeniška planina, Krvavica, Mrzlica, Kamnik ...

S Savinjsko planinsko potjo, ki so jo društva Spodnje Savinjske doline uredila leta 1972, sem se prvič srečala, ko sem obiskovala srednjo ekonomsko šolo v Celju. Takrat so bili hribi tudi nam, ki smo bili brez avtomobila, dostopni. In še veliko časa smo imeli. Iz Poljčan do Celja mesečna vozovnica, potem pa še kakšen lokalni avtobus, ali pa še bolje, kar sošolčeva mama nas je zapeljala do kakšnega izhodišča. Zapravili nismo veliko, saj bivaki na vrhovih niso oskrbovani. Pa kaj bi jokali za časi, ko so tudi ob sobotah in nedeljah vozili lokalni avtobusi do izhodišč in z njih (Zabukovica, Prebold ...), ko smo pot začeli v Laškem in končali v Zabukovici – zdaj je pač drugače in temu se moramo prilagoditi. Saj gre.

Še najmanj hodim po teh koncih poleti. A kljub temu priporočam vsaj en obisk Spodnje Savinjske doline prav poleti. Velik del Savinjske planinske poti smo

Srečanje z gobarjem

Jeseni 2018 sva se z Mihom odpravila na Kotečnik. Na poti proti vrhu sva srečala gobarja s košarico, ki je povedal, da "ni nobene gobe nikjer". Pa ni bilo čisto tako. Še jaz, ki le redko kdaj najdem kakšno gobo, sem se prav kmalu skoraj spotaknila na lepem jurčku. Morda pa so jurčki čakali prav na naju. Seveda sva jih rade volje nekaj še pustila za druge gobarje. Saj poznate tisto, da naj ne bi nikoli vsega pobrali?

MEĐDRUŠTVENA KOMISIJA ZA SAVINJSKO POT
pri PD ZABUKOVICA
53 302 GRIŽE
Reg.št.:636/30
Dobrteša vas, 16. 07. 1980

tov.
Andreja ERDLJEN
Poljčane 80
62 319 POLJČANE
PD Poljčane

Spoštovana,
v prilogi Vam vračamo potrjen DNEVNIK z značko SAVINJSKE POTI.
Ste prva s tega konca, ki Ste se podala na našo pot.
Sprejmite naše iskrene čestitke z željo, da tudi drugaš pot
kmalu dokončate in se morda še kdaj Vi ali vaši tovariši
vrnete na našo pot.
S planinskimi pozdravi!

Tajnik MK SP:

Dopis ob prejeti prvi znački Savinjske planinske poti
Foto: Andreja Erdlen

s prijatelji nazadnje prehodili pozimi, a prav Goljavo, Gozdnik in Kamnik smo pustili za kopni letni čas. Poti so namreč zelo strme in lahko tudi nevarne. Spomladi bomo občudovali nežne cvetice, jeseni bomo spotoma morda nabrali še kostanj in gobe. Kaj je tisto, kar me v tem delu naše domovine tako privlači? Prav gotovo ne le to, da so ti hribi na poti med Ljubljano in Štajersko, kamor tako pogosto potujem. Ti hribi so enostavni, dostopni za vsakogar, lahko se odločimo za krajšo turo, na Homu lahko tudi dobro jemo in uživamo v razgledu na gosto poseljeno dolino s kuliso Kamniško-Savinjskih Alp v ozadju. Ali pa združimo več hribov, se dodobra nahodimo in premagamo precej več kakor tisoč višinskih metrov v enem dnevu in nabiramo kondicijo za kasnejše, zahtevnejše ture.

Ko zaključimo turo, imamo več možnosti. Lahko se odpeljemo naravnost domov, če pa je le mogoče,

preživimo v Spodnji Savinjski dolini še nekaj ur. Jama Pekel pri Šempetru nam bo razkrila svet kapnikov, v žalski fontani piva se bomo odžejali in pri sosednjih stojnicah še kaj pojedli. Vsekakor se moramo predhodno pozanimati o odpiralnih časih. V Žalcu je tudi muzej hmeljarstva in pivovarstva. Zaradi vsega tega priporočam, da se vsaj enkrat odpravite v te konce tudi poleti, ko se bo pivo še posebej prileglo (opozarjam, da čezmerno pitje alkohola škoduje zdravju).

O Kotečniku

Kotečnik pa ni le hrib, na katerem rastejo gobe. Ima tudi plezalno steno, v kateri pridobivajo izkušnje in se urijo alpinisti. Domači in še z drugih koncev pridejo na obisk, saj ponuja smeri različnih težavnostnih stopenj. Plezališče je dostopno iz Liboj. Če se boste odločili, da ga preizkusite, se držite označenih poti, saj dostopne poti potekajo po zasebnih zemljiščih.

*Kotečnik z
Gozdnikom
Foto: Andreja
Erdlen*

*Proti Kamniku
Foto: Andreja
Erdlen*

Cerkvica Lurd
v Migojincih, v
ozadju Bukovica
Foto: Franci
Horvat

46 let Savinjske planinske poti

V letu 2017 so zaznamovali 45-letnico Savinjske planinske poti. Po letu 1972 je bila še nekoliko preurejena, vsa leta pa društva za pot dobro skrbijo. Poti so kar dobro markirane, do nekaterih vrhov jih je bilo treba z leti speljati drugače kakor na začetku. Na poteh bomo srečali tudi domačine, ki nam bodo z veseljem pomagali. Opisi na vrhove zajemajo le delček te zanimive poti. Marsikdo bi spet rekel – zakaj bi le

nabiral žige po celotni poti? Strinjam se – a samo deloma. Ker gre za vezno pot, so nekateri deli res "vsiljeni". S tem mislim na Ložniško grčevje, del med Goro (Šentjungertom) in cerkvijo sv. Jederti in še do Vinskega vrha, ko je precej hoje po asfaltni podlagi. Menim, da je mnogo planincev te hribe (tudi jaz) spoznalo prav zaradi Savinjske planinske poti. V osemdesetih letih, ko za to območje ni bilo še niti planinske karte in smo si pomagali kar s poenostavljenim

Na poti se ne moremo izgubiti v kopnem ... Foto: Andreja Erdlen

... in ne pozimi. Foto: Martin Škoberne

Informacije

Kako do izhodišča: Do izhodišča se pripeljemo po avtocestni povezavi Ljubljana–Celje, ki jo zapustimo na izvozih Šentrupert (če prihajamo iz Ljubljane) ali Šempeter (če prihajamo iz Celja). Nadaljujemo do Prebolda in proti Trbovljam. Ob potoku Velika reka je izhodišče za Goljavo. Lahko pa iz Šempetra nadaljujemo do vasi Matke in naprej do travnika z oznakami (izhodišče za Kamnik). Avtocestno povezavo zapustimo na izvozu Žalec in zavijemo desno proti Šempetru do križišča, kjer se levo odcepi cesta proti Grižam in Zabukovici, kjer je izhodišče za Gozdnik in Kotečnik, ali pa nadaljujemo do vasi Migojnice (izhodišče za Bukovico).

Literatura: Božo Jordan: *Vodnik po Savinjski planinski poti*, 3., popravljena in dopolnjena izdaja. MDO pri PD Zabukovica, 2002. (Digitalna oblika: www.pd-sempeter.si/Vodnik%20po%20Savinjski%20poti.pdf)

Marjan Pergar: *Posavsko hribovje*. PZS, 2004.

Zemljevid: *Posavsko hribovje, zahodni del*, PZS, 1:50.000

zemljevidom v starem vodniku Posavsko hribovje, je bilo raziskovanje teh hribov zame in za mojo družino pravi izziv. In kako zelo ponosna sem bila na prvo značko Savinjske planinske poti, ki mi jo je skupaj s prijaznim spremnim dopisom poslal legendarni tajnik PD Zabukovica, gospod Ježovnik.

Zato, spoštovani planinski prijatelji Savinjščani, hvala za vaš trud in gotovo se še večkrat vrnem v vaše konce – kar toplo priporočam tudi bralcem Planinskega vestnika.

Tudi hribi Spodnje Savinjske doline nam lahko postrežejo z zanimivimi, udobnimi, a tudi zahtevnimi, predvsem pa razglednimi potmi. Planinska društva tukaj so precej aktivna, kar se pozna tudi po dobro urejenih poteh, bivakih in precejšnjemu obisku zanimivih vrhov, ki so pravi za nabiranje kondicije. Imena in višine vrhov so povzeti iz Atlasa Slovenije.

Na vse vrhove – razen na Bukovico – priporočamo vzpon le v suhem vremenu. 📍

Golja stoji južno od Prebolda, na zahodni strani ceste, ki čez prelaz Podmeja povezuje Prebold s Trbovljami. Na vrhu so planinci PD Prebold postavili Blažev bivač. Vrh je poraščen, razgled se ponuja le na južno stran proti Mrzlici. Kljub skromni višini se je na vrh mogoče povzpeti tudi po zahtevni poti.

Zahtevnost: Zahtevna označena pot, v mokrem je v zgornjem delu nevarna za zdrs (zahtevnejši del je zavarovan z jeklenicami).

Oprema: Običajna planinska oprema, čelada za zavarovani del.

Višinska razlika: 386 m

Izhodišče: Parkirišče ob potoku Velika reka, 450 m. Sem se pripeljemo po avtocestni povezavi Ljubljana–Celje, ki jo zapustimo na izvozih Šentrupert (če prihajamo iz Ljubljane) ali Šempeter (če prihajamo iz Celja). Nadaljujemo do Prebolda in nato proti Trbovljam. Za Preboldom vozimo ob potoku Velika reka in še pred cesto za Dom pod Reško planino iščemo planinske kačipote. Pred njimi na desni strani ceste parkiramo (prostora je za 2–3 avtomobile).

WGS84: N 46,214684°, E 15,101325°

Bivač: Aljažev bivač, 836 m

Časi: Izhodišče–Goljava 1.20 h

Golja–izhodišče 1.10 h

Skupaj 2.30 h

Sezona: Kopni letni časi

Vodnik: Marjan Pergar: Posavsko hribovje. PZS, 2004.

Zemljevid: Posavsko hribovje, zahodni del, PZS, 1: 50.000

Vzpon: Našo pot začnemo na nasprotni strani ceste (desno se odcepi pot za Reško planino), gremo čez travnik in prečkamo brv. Sledimo oznakam Savinjske planinske poti (S), najprej desno po kolovozu, ki ga kmalu, za prvim ostrim ovinkom zapustimo. Vzpon nadaljujemo po markirani poti do kmetije Huš, kjer je razpotje. Nadaljujemo levo proti Goljavi. Na drevesu je napis, da gre za zahtevno pot (Zvonetova pot, poimenovana po pokojnem markacistu PD Prebold Zvonetu Kupcu). Pot vodi v glavnem skozi gozd in nas pripelje pod krajšo skalno pečino, nadaljuje se levo po zelo strmem, z jeklenico zavarovanim pobočju. Tudi

v nadaljevanju je pot strma, občasno si pri napredovanju pomagamo tudi z rokami. Pod vrhom strmina popusti in prispemo do Blaževega bivača na vrhu Goljave.

Bivač na Goljavi Foto: Franci Horvat

Kamnik, 856 m, s severa

Kamnik je markanten vrh med Goljavo, Mrzlico in Gozdnikom. Že od daleč vidimo njegovo skalnato zgradbo in pristopa na vrh (še manj pa spusta) ne smemo pod-

cenjevati. Na Kamnik se podajmo le v suhem vremenu!

Zahtevnost: Zahtevna označena pot, v mokrem je nevarnost zdrsa.

Kamnik Foto: Martin Škoberne

Oprema: Običajna planinska oprema

Višinska razlika: 476 m

Izhodišče: Parkirišče ob cesti zunaj vasi Matke, 380 m. Sem se pripeljemo po avtocestni povezavi Ljubljana–Celje, ki jo zapustimo na izvozu Šempeter. V Šempetru zavijemo desno proti vasi Šešče pri Preboldu in naprej proti Matkam. Iz Matk nadaljujemo vožnjo ob potoku do velikega travnika, kjer so oznake za Goljavo in Hom. Parkiramo na parkirišču ob cesti, nekoliko večje parkirišče pa je 100 metrov naprej.

WGS84: N 46,217213°, E 15,118056°

Bivač: Bivač na Kamniku, 836 m

Časi: Izhodišče–Kamnik 1.20 h

Kamnik–izhodišče 1.10 h

Skupaj 2.30 h

Sezona: Kopni letni časi

Vodnik: Marjan Pergar: Posavsko hribovje. PZS, 2004.

Zemljevid: Posavsko hribovje, zahodni del, PZS, 1: 50.000

Vzpon: Z izhodišča nas pot vodi najprej čez travnik proti Homu. Vzpenjamo se

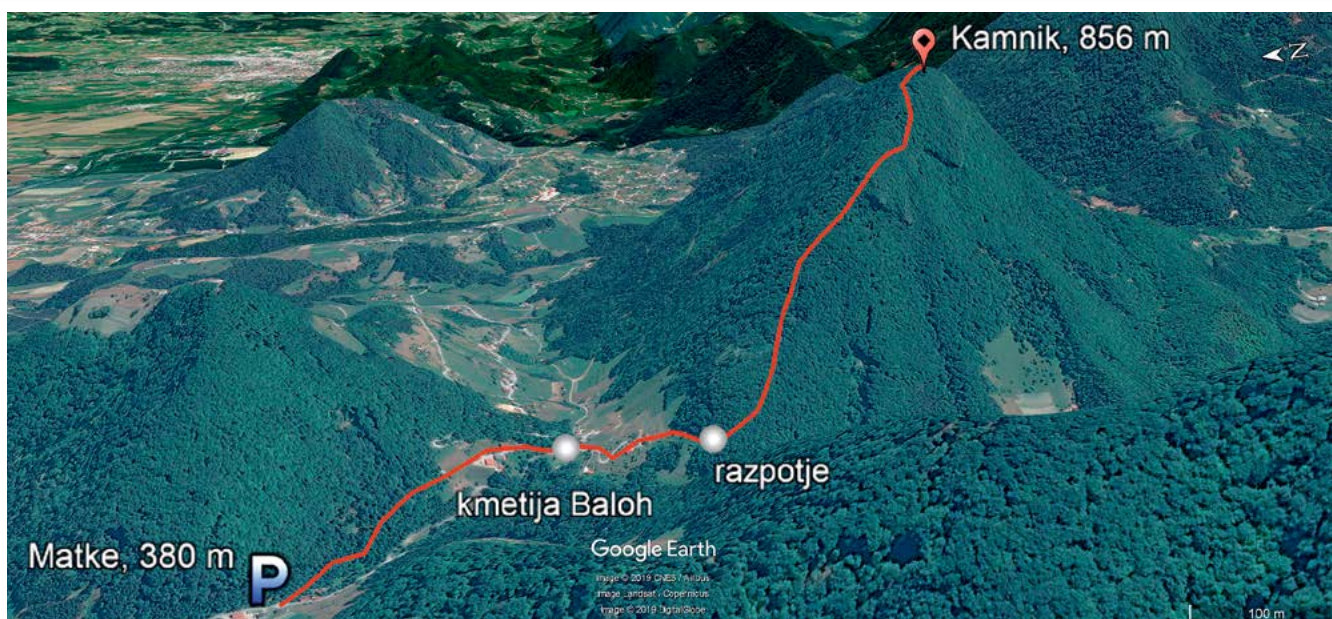

Sestop: Sestopimo po manj zahtevni poti. Pri sestopu dosežemo pot, ki vodi iz Prebolda na Mrzlico, zavijemo desno in sledimo poti na Mrzlico. Po dobrem kilometru se odcepi pot desno proti vrhu Goljave, mi pa nadaljujemo še

okoli 200 metrov do razpotja, kjer spet zavijemo po poti desno. Kmalu dosežemo cesto, zavijemo desno in prispejemo do razpotja, kjer smo se pri vzponu podali na zahtevno Zvonetovo pot. Zadnji del sestopimo po poti vzpona.

Andreja Erdlen

Kamnik, 856 m, s severa

prečno v levo, kjer opazimo markirano pot. Čez približno 15 minut pridemo do hiše (kmetija Baloh) in gremo dalje desno po kolovozu. Kmalu se v levo odcepi markirana pot mimo vodnega

zajetja v gozd. Pot se vedno bolj vzpenja in nas pripelje na severozahodni greben Kamnika. Grebenska, občasno razgledna pot nas pripelje do bivaka na vrhu Kamnika.

Sestop: Sestopimo po poti vzpona. Južna pot je še strmejša!

Andreja Erdlen

Gozdnik, 1090 m, in Kotečnik, 772 m

Posavsko hribovje

Gozdnik je od daleč opazen vrh, upodobljen v znaku Savinjske planinske poti, ki s stožčasto obliko in višino 1090 metrov dominira med vrhovi Spodnje Savinjske doline. Na vrhu je skromen bivač, ki ga je leta 1973 postavilo PD Zabukovica in je zelo dobrodošel, če je slabo vreme. Vrh ni razgleden. Na Gozdnik se bomo povzpeli po zahodni strani, sestopili po vzhodnem grebenu in se povzpeli še na Kotečnik.

Zahtevnost: Nezahtevna označena pot

Oprema: Običajna planinska oprema

Višinska razlika: 790 m

Izhodišče: Zabukovica, 450 m. Sem se pripeljemo po avtocestni povezavi Ljubljana–Celje, ki jo zapustimo na izvozu Žalec. V Žalcu nadaljujemo desno proti Šempetru, do križišča, kjer se levo odcepi cesta proti Grižam in Zabukovici. Vozilo pustimo v Zabukovici na

parkirišču pred Sipexom.

WGS84: N 46,208411°, E 15,155760°

Bivač: Bivač na Gozdniku, 1090 m

Časi: Izhodišče–Gozdnik 2 h

Gozdnik–Kotečnik–izhodišče 2.20 h
Skupaj 4.20 h

Sezona: Kopni letni časi

Vodnik: Marjan Pergar: *Posavsko hribovje*. PZS, 2004.

Zemljevid: *Posavsko hribovje, zahodni del*, PZS, 1 : 50.000

Vzpon: S parkirišča se napotimo čez potoček Artišnico, desno po cesti. Po približno 15 minutah gremo čez mostiček levo čez Artišnico – razpotje in oznake – Grobišče talcev, LD Gozdnik 1 h in Gozdnik (do sem se lahko pripeljemo z avtomobilom, prostora je za 2–3 avtomobile). Sledimo označeni poti sprva po makadamu in nato skozi gozd do travnika ter se povzpemo do lovske kočice (klopi in stoli), ki je v neposredni bližini domačije Kotnik. Do sem smo hodili eno uro. Žig Savinjske planinske poti je pri domačiji, ne v lovskem domu. Naša pot se nadaljuje strmo v gozd, pod vrhom je del

Bivač Florjana Šona na Gozdniku Foto: Martin Škoberne

Bukovica, 584 m

Posavsko hribovje

Na tem simpatičnem hribu je PD Žalec zgradilo manjšo planinsko postojanko brez možnosti prenočevanja. Odprta je ob koncu tedna in dobro obiskana.

Zahtevnost: Nezahtevna označena pot

Oprema: Običajna planinska oprema

Višinska razlika: 284 m

Izhodišče: Vas Migojnice, 300 m. Sem

se pripeljemo po avtocestni povezavi Ljubljana–Celje, ki jo zapustimo na izvozu Žalec. V Žalcu nadaljujemo desno proti Šempetru do križišča, kjer se levo odcepi cesta proti Grižam in Zabukovici. Ko pridemo v vas Migojnice, parkiramo na velikem parkirišču sredi vasi.

WGS84: N 46,230690°, E 15,158360°

Koča: Planinski dom na Bukovici, 568 m

Časi: Izhodišče–Bukovica 45 min

Bukovica–izhodišče 35 min

Skupaj 1.20 h

Sezona: Vsi letni časi

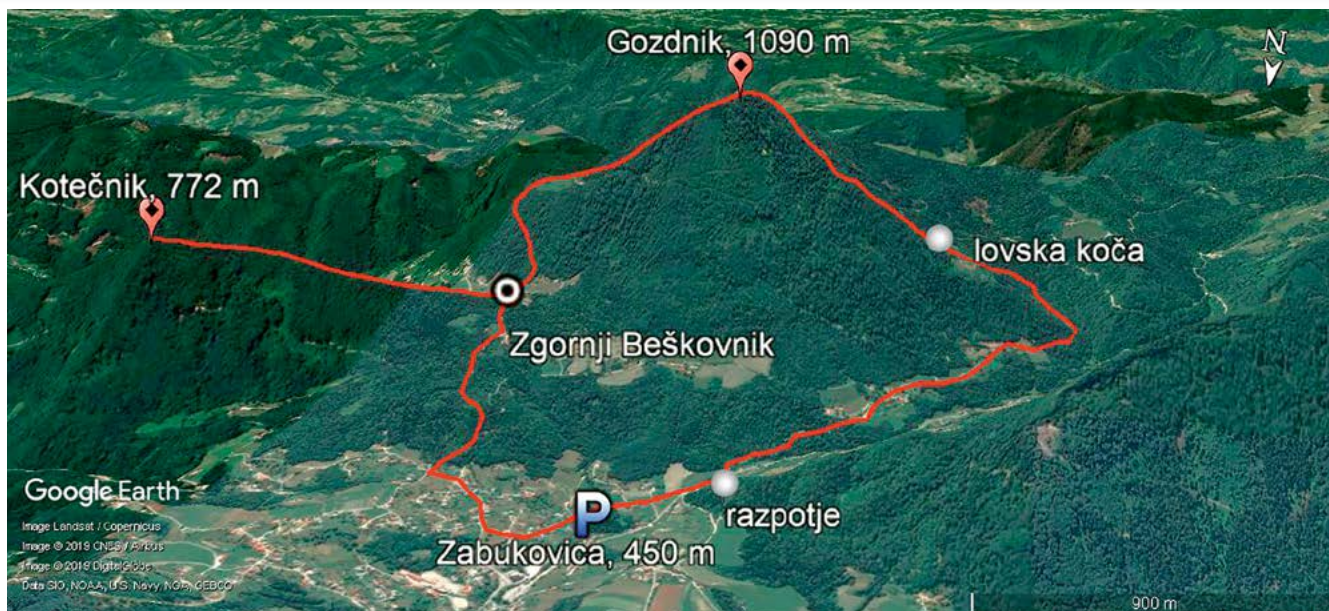
Vodnik: Marjan Pergar: *Posavsko hribovje*. PZS, 2004.

Zemljevid: *Posavsko hribovje, zahodni del*, PZS, 1 : 50.000

Vzpon: S parkirišča se usmerimo na cesto proti Bukovici (na levi strani spomenika NOB), ki nas po nekaj deset korakov pripelje do križišča s kapelico. Pot nadaljujemo desno po cesti, ki se zložno vzpenja, do zadnje hiše,

Planinski dom na Bukovici Arhiv PD Žalec

zavarovan z vrvjo. Na vrhu stojita križ in bivač.

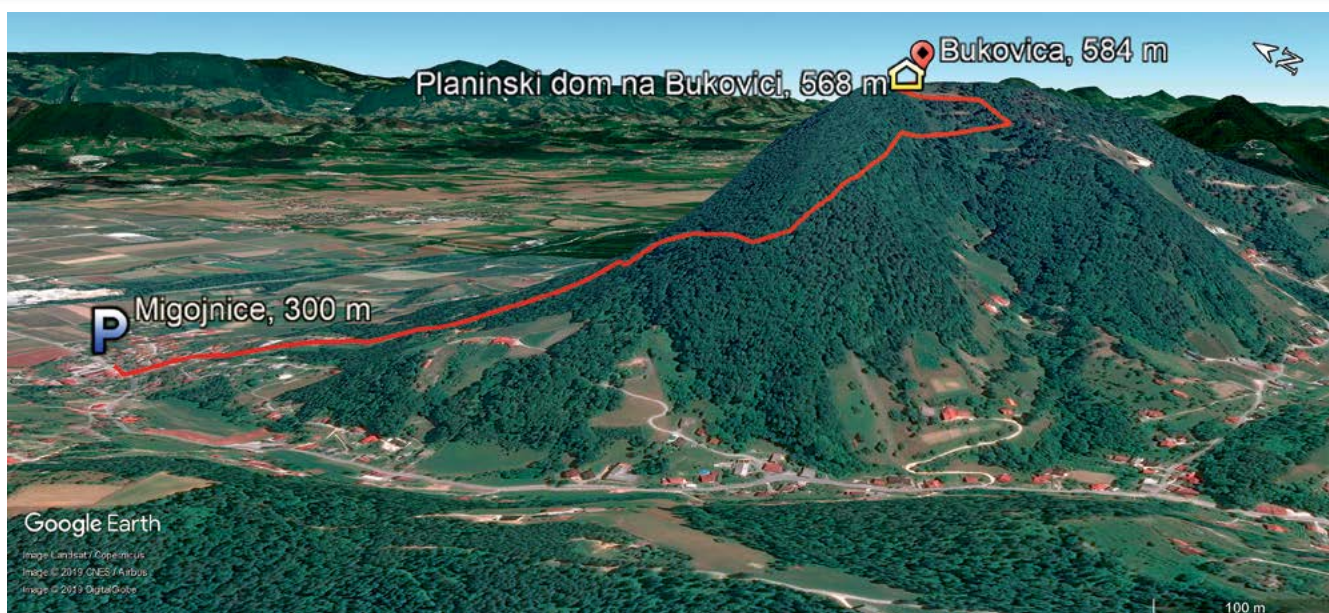
Sestop: Sestopimo mimo križa na vrhu po vzhodnem grebenu. Prečimo gozdno cesto, po travniku pridemo do Zgornjega Beškovnika (staro ime Jozl) in razpotja: Gozdnik, Kotečnik,

Šmohor. Z leve pripelje cesta iz Zabukovice, v desno cesta pelje proti Libojam. Mi pa nadaljujemo mimo domačije (Pongrac 154) proti severovzhodu po dobro uhojeni poti po južnem pobočju Kotečnika. Pot privede na sleme in kmalu smo pri skalinici

(približno 750 m). Tukaj se odpre pogled na južno stran hriba. Pot prav do vrha ni markirana. Z vrha se vrnemo po isti poti, nižje pa sledimo markacijam po cesti, ki jo nekajkrat preseka-

Andreja Erdlen

Bukovica, 584 m

kjer nadaljujemo rahlo levo in pridemo na markirano pot, ki se začne vzpenjati skozi gozd. Pot nas malo pod vrhom pripelje na novo zgrajen kolovoz, ki vodi do Planinskega doma na

Bukovici. Do vrha ni več daleč.

Sestop: Sestopimo po poti vzpona.

Andreja Erdlen